

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 243

гр. Кюстендил, 20.10.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Мария Ст. Танева
Татяна Хр. Костадинова

като разгледа докладваното от Татяна Хр. Костадинова Въззивно частно гражданско дело № 20211500500400 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 274 и сл. от ГПК.

Образувано е по постъпила частна жалба от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, Столична община, район Люлин, бул. „д-р. Петър Дертлиев“ 25, Офис сграда Лабиринт, ет.2, оф.4, представлявано от Изпълнителния директор Ю.Ю., чрез юрисконсулт М.Г., насочена срещу разпореждане №945 от 27.08.2021 г. на Районен съд – Кюстендил, постановено по ч.гр.д.№2021520101659/2021 г. по описа на същия съд в частта, в която е отхвърлена претенцията на заявителя за сумата от *** лева представляваща застрахователна премия за периода от 30.10.2019 г. до 29.02.2020 г.

Жалбоподателят твърди, че доводът на заповедния съд за целящо увеличаване размера на кредита чрез сключения договор за застраховка е необоснован. Сочи, че годишният процент на разходите /ГПР/ включва освен всички разходи по кредита – лихви, комисионни, такси, възнаграждение за кредитни посредници също и всички други такива, пряко свързани с кредита, към които спадали и разходите за допълнителни услуги, каквато именно била застрахователната премия. Доколкото в случая обаче сключването на застрахователния договор не било предпоставка за отпускане на кредита, то същата не следвало да се включва в размера на ГПР и не водела до оскъпяване на кредита. Акцентира върху самостоятелната природа на застрахователния договор и невъзможността кредитора да влияе върху условията по договора, при което същият не водел до допълнително оскъпяване на кредитното правоотношение. Изразява становище, че проверката на заповедния съд е ограничена от достъпната според съответното заповедно основание информация за правно значимите факти по Закона за защита на потребителите /ЗЗП/. Счита, че когато обективизираното от страните съгласие не страда на пръв поглед от посочените в ЗЗП пороци на преговорния процес и на договорната воля, то лисва основание за отхвърляне на договора като годно заповедно основание. Според жалбоподателя в

настоящия случай не можело да се направи извод за нарушаване правата на потребителя по ЗЗП. Сочи, че потребителят е поискал да се ползва от допълнителен пакет услуги, предложени му отделно и независимо от основния потребителски кредит, като това договаряне не е било наложено на кредитополучателя като задължително условие за предоставяне на кредита, избрано е свободно от потребителя, за което същият бил подписал искане за допълнителни услуги, към което дал съгласие да бъде сключена застраховка. В договора за кредит било изрично посочено, че главницата се формирала както от предоставените средства на заемополучателя, така и от дължимите застрахователни премии, тъй като кредитната институция всъщност го финансирала и за дължимите застрахователни вноски, но сумата се превеждала на застрахователя от кредитора. Заклучава, че на тази плоскост, не можело да се твърди, че получателят по услугата не е бил активна страна или поведението на доставчика било укоримо от гледна точка на предоставяне на информация за предлаганите продукти. Дали при включване на застрахователните вноски в ГПР би се надхвърлил законоустановеният лимит, приема за установимо единствено със специални знания, каквито заповедното производство не позволявало да бъдат ангажирани.

Моли разпореждането в частта, с която искането за издаване на заповедта е отказано, да бъде отменено и вместо него въззивният съд да постанови издаване на заповед и за заявената като дължима застрахователна премия.

Кюстендилският окръжен съд, след преценка на изложените в частната жалба доводи, както и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

При служебна проверка за допустимост и редовност на частната жалба, настоящият съдебен състав намира, че същата е подадена в законоустановения срок срещу подлежащ на обжалване акт от легитимирано за това лице, поради което е допустима. При служебната проверка за редовност на частната жалба се установява, че тя отговаря на изискванията на чл. 275, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 260, т. 1, 2, 4 и 7 от ГПК и чл. 261 от ГПК.

Съгласно чл. 278, ал. 4, вр. чл. 269, ал. 1, изр. 1 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на разпореждането, а по допустимостта - в обжалваната му част. Според чл. 278, ал. 2 от ГПК ако отмени обжалваното разпореждане съдът сам решава въпроса по жалбата.

Въззивният съд приема разпореждането на първоинстанционния съд като действителен и допустим акт по чл. 413 ал.2 ГПК, постановен по заявление, в което е претендирана сборна претенция на цесионер, придобил права на заемодател, начислени като парични задължения на потребител по договор за заем CrediGo №5342-00017882/30.08.2018 г. и инкорпориран в последния Договор за допълнителни услуги, свързан с финансиране и разсрочване на застрахователна премия по сключен договор за застраховка. Към заявлението е представена и Застрахователна полица за застраховка „Защита“ №МС 320145342-00017882, сключена с „Уника Живот“ АД и заемополучателят – СВ. ИВ. Т..

Предмет на въззивен контрол е отказът на заповедния съд да издаде заповед за изпълнение за сумата от 750 лева, представляваща разсрочена застрахователна премия.

Вземането за застрахователните премии е вид покупка на застрахователна услуга, съпътстваща потребителския кредит. Същественото в случая е, че самото застраховане е предложено на клиента чрез самия кредитор и то като представител на застрахователя, а предмет на застраховането, според представената застрахователна полица, е финансовия риск на кредитора, посочен като ползващо се от застраховката лице. Съответно в искането за заем е инкорпорирано заявление за застраховане, съгласно което ползвателят на услугата – заемополучател, е дал съгласието си да бъде сключена застраховка „Защита“ при Пакет „Стандарт живот“ с покрити рискове смърт и трайна пълна неработоспособност над 50% вследствие на заболяване. В случая застрахователят се в полза на кредитора потребител е възложил договарянето на параметрите на своето задължение на доставчика на финансова услуга и е приел обвързване със специални условия. Посредничеството на страната на застрахователя изрично е посочено в подписаната от потребителя полица, където заявителят – заемодател „Микро Кредит“ АД е вписан като застрахователен посредник. Явно е, че едно и също лице е действало като довереник на застрахователя се, така и като довереник на застрахователя, а подобно двойно представителство не се допуска, както от общите правила (чл. 38 ал.1 ЗЗД), така и от специфична уредба на посредничество в застраховането (чл. 27 КЗ). Като съобразява, че в конкретния случай агентът е предлагал застраховка, в която самият той е ползващо се лице и то срещу цена, която значително надхвърля обичайната за този тип рискове, съдът преценява, че е налице основателно съмнение за злоупотреба на довереника при предлагането именно на тези застрахователни условия като подходящи за интересите на застрахователя се кредитополучател, поискал тази допълнителна услуга към кредита. С това застраховане практически покритият от застрахователя риск (неизпълнение на кредитополучателя поради смърт или загуба на доход при внезапна неработоспособност) се прехвърля върху самия застраховател, заплащащ като авансова еднократна премия почти цялата застрахователна сума. За това не може да се приеме, че дори и да е била фактически изплатена на застрахователя, така договорената от негово име премия, е породила валидно задължение за възстановяването ѝ.

От друга страна допълнителното плащане на премията не е отразено като разход при формиране на оповестения ГПР (който според договора е в размер на 49.80%), въпреки че е включено в общия дълг и месечните вноски. Този начин на оповестяване на разходите не съответства на изискването на чл. 19 ал.1 от ЗПК. Уговорената още в преддоговорния процес застраховка в полза на застрахователя се кредитор, но за сметка на застрахования длъжник, не може да се квалифицира като изключение по чл. 19 ал. 3 ЗПК, а при отчитането ѝ като несъмнено очакван разход, действителния ГПР би бил значително завишен и ще надхвърли допустимия му размер.

С оглед изложеното въззивният съд споделя крайният извод на заповедния за основаване на това вземане на клауза, договорена в отклонение от законови забрани, евентуално обусловена от неравноправно договаряне на застрахователна услуга. Заявяването на такива задължения като безспорни несъмнено противоречи на закона, като гаранцията на потребителя в тези хипотези е залегнала в санкционната норма на чл. 411 ал.2 т. 2 ГПК.

Поради съвпадащите мотиви на заповедния и въззивния съд, актът в обжалваната част следва да се потвърди.

По изложените правни съображения, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане №945 от 27.08.2021 г. на Районен съд – Кюстендил, постановено по ч.гр.д.№2021520101659/2021 г. по описа на същия съд в частта, в която е отхвърлена претенцията на заявителя за сумата от *** лева, представляваща застрахователна премия за периода от 30.10.2019 г. до 29.02.2020 г.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____